

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 29

[Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đã kết thúc chương II: Xã hội muốn hạnh phúc phải giáo dục đạo đức.

Như vậy là chúng ta đã kết thúc 2 chương đầu của phần 2, tôi xin nhắc lại:

- Chương I: Gia đình muốn hạnh phúc phải giáo dục đạo đức*
- Chương II: Xã hội muốn hạnh phúc phải giáo dục đạo đức.*

Đó ạ! Từ cá nhân rồi đến gia đình, sau đó tỏa ra xã hội. Chúng ta đã truy tìm đến thủ phạm cuối cùng của việc cá nhân không hạnh phúc, gia đình không hạnh phúc, xã hội không hạnh phúc, đều là do ngay từ nhỏ không dạy hiếu đạo. Vậy chữ “Hiếu” học từ đâu? Từ Đệ Tử Quy. Vì Đệ Tử Quy là cái nhìn của Thánh nhân nên siêu việt thời không, chân lý ấy mới đáng để chúng ta dùng sinh mạng ngắn ngủi này mà truy cầu.

Hôm nay trước khi bước sang chương III “Vợ chồng hạnh phúc, nền tảng của gia đình và xã hội hạnh phúc”, và đây cũng là chương cuối cùng của phần thứ 2: Giáo dục đạo đức là đường đến hạnh phúc.

Chúng ta sẽ có một bài đọc thêm tiêu đề là “Du Tịnh Ý gặp Táo thần”.

Bài trước chúng ta có nghe Tiến sĩ Thái giảng đến “Phước điền canh tâm”, là canh tác ruộng tâm chính là ruộng phước;

Rồi Lục Tổ Huệ Năng cũng dạy “Nhất thiết phước điền bất ly phương thốn”, nghĩa là tất cả ruộng phước không rời tâm con người;

Rồi Phật cũng dạy, Hòa thượng cũng dạy cho chúng ta biết “Tu hành từ căn bản”, căn bản là ở đâu? Ở tâm con người. Câu này quan trọng lắm ạ nên mong các bạn lưu tâm, đó là tu từ căn bản là tu từ tâm.

Còn Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì dạy chúng ta sao ạ? “Hễ tâm dấy khởi 1 niệm thiện thì tuy điều thiện chưa làm nhưng thiện thần đã đi theo bạn rồi; hễ tâm dấy khởi một niệm ác thì tuy điều ác chưa làm nhưng ác thần đã đi theo bạn rồi” (Nguyên văn: phù tâm khởi ư thiện, thiện tuy vị vi, nhi cát thần dĩ tùy chi. Hoặc tâm khởi ư ác, ác tuy vị vi, nhi hung thần dĩ tùy chi).

Nhưng hầu khắp chúng ta tu hành vẫn cứ chỉ từ sự mà làm, còn quên đi mất cái tâm này. Chính vì vậy mà sau một hồi tu hành phước chẳng thấy đâu, chỉ thấy họa. Câu chuyện về ngài Du Tịnh Ý gặp Táo thần là một bài học cảnh tỉnh sâu sắc cho chúng ta về điều này. Sau đây mời các bạn đón nghe.]

Chia sẻ Bài đọc thêm tiêu đề: DU TỊNH Ý GẶP TÁO THẦN KÝ

[Hôm nay là ngày 22 âm lịch, ngày mai là ngày 23, chúng ta thường có cái tục lệ là cúng ông Công, ông Táo. Và nhiều nhà thì chúng ta lại làm trước từ ngày 22.

Thế nhưng trong cuốn Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì Hoà thượng có giảng là ngày 24 âm lịch là ngày Táo Quân lên chầu trời. Chính vì vậy nên là nhiều nhà là cúng tối ngày 23. Các bạn lưu ý điều này, Hoà thượng giảng ở trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Vậy thì nếu như các bạn cúng trước 1 ngày là ngày 22 thì tức là sớm, theo tôi thì là hơi sớm quá, còn tùy các bạn thôi ạ, vâng.

Và cũng nhân về cái việc các bạn chuẩn bị cúng ông Công ông Táo, cho nên hôm nay buổi sáng thì tôi có ý định là chia sẻ với các bạn câu chuyện về ngài Du Tịnh Ý gặp Táo thần để từ đây các bạn có một cái định hướng rất là rõ ràng trong quá trình tu tập. Bởi vì chúng ta học về lý thì khá nhiều, nhiều

bạn thì cũng đã bắt đầu thực hành. Nhưng tại sao nghiệp của chúng ta không chuyển? Tại sao phước không đến, họa không đi? Thì chúng ta hôm nay sẽ chia sẻ về câu chuyện của Du Tịnh Ý gặp Táo thần, hay còn gọi là “Chuyển họa thành phước”. Câu chuyện bắt đầu]

Mục 1: Làm lành gặp dữ

[Đó, làm lành gặp dữ, có giống chúng ta không ạ? Làm lành làm thiện sao vẫn cứ họa đến đều đều? Chánh văn:]

Vào thời nhà Minh, (tức là từ năm 1522 đến năm 1566), có người họ Du ở tỉnh Giang Tây, tên húy là Đô, tự là Lương Thần, ý tự cho mình là bậc rường cột của triều đình. Kiến thức thì uyên bác, lại có nhiều tài năng, từ năm 18 tuổi đã thi đỗ tú tài, mỗi lần vượt qua các kỳ thi đều có thứ hạng cao.

[Ngài Du Tịnh Ý này là cùng thời với lại ngài Viên Liễu Phàm đấy ạ, vâng ạ.]

1. Thông minh tài trí nhưng không thành danh.

Thời tuổi trẻ nhà nghèo, thành lập nhóm Văn Xương xã, lấy việc thực hành lời dạy của Văn Xương Đế Quân trong bài Âm Chất Văn làm mục đích thực hành những việc như: giữ gìn kính tiếc giấy có chữ viết, phóng sinh cứu vật, răn ngừa những sự tham dâm giết hại, nói dối. Thực hành được nhiều năm, nhưng tham dự đến 7 khoá thi Hương đều không đỗ Cử nhân .

[Ở đây là thực hành theo cái bài của Văn Xương Âm Chất Đế Quân mà chúng ta đã từng được giới thiệu ở trong cuốn An Sĩ Toàn Thư:

Trong đấy có nói đến 17 đời của ngài Đế Quân, chúng ta đã biết. Cả 17 đời đấy đều làm được các việc hiền thiện. Đến đời cuối cùng trong cái 17 đời đấy thì sân hận với lại Lã Hậu. Sân hận với Lã Hậu cho nên là, bởi vì lúc ấy cái kiếp ấy là làm hoàng tử Như Ý, là con của vua Hán Cao Tổ và của vị thiếp yêu là Thích Cơ, chứ không phải của hoàng hậu. Hán Cao Tổ vì thương yêu Thích Cơ cho nên muốn lập hoàng tử Như Ý lên làm Thái tử điện hạ. Vậy thì không được Lã Hậu cũng như các quan trong triều ủng hộ. Và cuối cùng Lã Hậu đã tìm cách để giết chết Thích Cơ. Thế thì, ngoài ra thì tìm cách giết chết

luôn cả hoàng tử Như Ý. Chính vì vậy hoàng tử Như Ý (hay chính là Đế Quân ở kiếp này) quá sân hận. Bởi vì giết chết mẹ mình bằng cách chặt hết cả chân tay đi, rồi đổ thuốc độc vào tai, rồi vào mắt để cho mù, để cho điếc, rồi quăng vào chuồng lợn gọi là “người lợn”, sau đấy thì hại chết cả mình nữa. Thì với cái tâm sân hận ấy thì kiếp sau ông thề rằng là sẽ, dù có làm mạng xà thì ông cũng sẽ nuốt hết dòng họ Lã Hậu.

Đó ạ! Cái kiếp cuối cùng khôn khổ thế. Và sau khi ông kiếp sau thì quả nhiên ông đoạ thành mạng xà thật, và lại làm con của Thích Cơ. Vì Thích Cơ ở kiếp sau thì chuyển thế thành một người đàn bà nông dân, nghèo khổ, không con cái. Vì là kiếp trước đã hưởng quá phước của mình, cho nên kiếp sau trở thành một người đàn bà nông dân nghèo khổ không con cái. Vì quá đau buồn về số phận của mình, cho nên một hôm người đàn bà họ Thích, cũng là họ Thích ạ, sau khi đi làm đồng xong, làm cỏ xong thì tránh mưa vào cái hang, ngồi cạnh một tảng đá thì có cắt máu, 3 giọt máu rơi xuống cái tảng đá đấy. Và nói, phát nguyện rằng: “Nếu như có sinh linh nào ở đây, thì nguyện theo cái dòng máu này ta sẽ nhận làm con”.

Và cuối cùng thì là cái linh hồn của, của hoàng tử Như Ý nhập vào 3 cái giọt máu đấy. Và ngày hôm sau bà Thích Cơ, bà nông dân đến thì thấy có một con rắn vàng ở trên cái phiến đá. Và từ đấy bà mang về để nuôi thành con.

Con rắn vàng này càng lớn lên thì với cái tâm sân hận ngút trời như thế, thì nó nhìn thấy được là một con ngựa của một vị quan ở trong vùng cuối chính là Lã Hậu bị chuyển thế, thì nó ăn thịt con ngựa đấy. Vị quan rất sân hận và cuối cùng bắt 2 ông bà vợ chồng nông dân kia phải nộp con rắn đấy thì 2 ông bà không nộp, thì vị quan đấy đã giam cả 2 ông bà này vào ngục.

Con rắn đấy vốn là rắn thần cho nên là đã vào để cứu mẹ mình ra, và nói là quan là hãy tha cho cha mẹ mình nhưng quan không tha. Vì thế mà cái khí giận càng ngút ngàn lên, thì cuối cùng con rắn đấy thâm trình với Ngọc Đế rằng là có nợ kiếp như thế, vậy mà bây giờ lại bắt cha mẹ tôi. Thì Ngọc Đế chưa phê chuẩn, hay chúng ta gọi là Ngọc Hoàng thì vị ý đã làm cho một trận lũ lụt lớn, làm hàng trăm hộ dân bị chết. Trong đấy thì chỉ có 80 hộ là có nợ từ kiếp trước với vị, còn lại đều là số người chết oan.

Chính vì vậy cho nên cuối cùng Ngọc Đế đầy vị ý trở thành một con rồng 84 nghìn cái vảy, nằm ở cái chỗ chỉ có nắng chói chang khô cạn không có gì, cứ thế là thiêu đốt suốt ngày đêm và các cái con trùng nhỏ trong 84 nghìn cái vảy cứ thế là cắn rứt. Cắn rứt cho đến khôn khổ, đau đớn quá.

Vì phước của vị ý trong vòng 17 kiếp trước đã từng làm rất nhiều điều thiện, cho nên một hôm nhận được tin rằng có đức Phật Thích Ca Mâu Ni đến vùng đấy để thuyết pháp. Thì khi đức Phật đến thì tất cả là hoa lá cỏ cây tung bừng, trời quang mây tạnh, ánh sáng chiếu khắp. Thì vị ý cố gắng tung mình lên và quỳ dưới chân đức Phật để xin đức Phật giảng cho “Vì sao mà con khôn khổ thế này?” Đến khi đức Phật giảng về cái tâm sân hận mà cứ oan oan tương báo thì đến khi vị ý hiểu ra, thì vị ý buông cái niệm oán hận đấy xuống, thì lập tức thoát khỏi cái thân rồng.

Đây là tôi nói về, đây là cái tích của Đế Quân. Cho nên là Đế Quân đã đưa ra cái lời dạy đấy, lời dạy trong suốt cả cái 17 đời để dạy dỗ làm các cái việc hiền thiện, thì Du Đô, tự là Lương Thần, đấy tên là Du Đô, ý tự cho mình là giường cột của triều đình, đã thực hành theo cái lời dạy của Đế Quân, chỉ chuyên có làm các việc hiền thiện, như giữ gìn kính tiếm giấy có chữ viết, phóng sinh cứu vật, răn ngừa những sự tham, dâm, giết hại, nói dối. Thực hành được nhiều năm nhưng tham dự đến 7 khoa thi Hương vẫn không đỗ Cử nhân.]

Cái hoạ thứ hai, thứ nhất là không đỗ, hoạ thứ...

2. Có 5 con trai chết 4 còn 1 thì thất lạc

Ông có 5 đứa con trai thì 4 đứa bị bệnh chết sớm. Còn lại đứa thứ ba rất thông minh tuấn tú, dưới lòng bàn chân trái có 2 nốt ruồi. Vợ chồng ông hết sức yêu quý. Đến năm lên 8 tuổi đứa con trai ấy đi chơi trong làng bỗng lạc mất không về.

Ông sinh được 4 đứa con gái cũng chỉ còn lại 1, vợ ông thương khóc con đến nổi mù cả 2 mắt.

[Thế là 5 đứa con trai đều không còn đứa nào. Có 4 đứa con gái thì chết 3. Vợ khóc thương tới mù loà. Thế là 9 đứa con chỉ còn lại mỗi một đứa con

gái cuối cùng là ngẩn ngơ và người vợ thì vì thế mà khóc thương quá thì thành mù.]

3. Nghèo nàn túng quẫn

Vất vả quanh năm nhưng ngày càng nghèo túng hơn. Ông thường tự xét mình không phạm lỗi gì lớn, chẳng biết vì sao trời lại trừng phạt nặng nề bi thảm đến thế.

[Đường công danh thì thi mãi không có đỗ mặc dù là người rất thông minh tài trí. Con cái 9 đứa thì coi như mất 8, còn mỗi một đứa ngẩn ngơ, vợ thì mù loà mà nghèo túng.]

Ông thường tự xét mình không phạm tội lỗi gì lớn, chẳng biết vì sao trời trừng phạt nặng nề, bi thảm đến như vậy.

Từ năm hơn 40 tuổi, mỗi năm đến ngày cuối tháng Chạp đều tự tay viết 1 tờ sớ trên giấy vàng, kể lể than vãn về gia cảnh của mình, cầu khẩn với thần Bếp xin truyền đạt lên Ngọc Đế. Đã nhiều năm như vậy nhưng chẳng thấy có kết quả gì.

Mục 2. Gặp gỡ Táo thần

Năm 47 tuổi, vào đêm giao thừa, ông đang ngồi trong nhà với đứa con gái và người vợ mù, cả nhà buồn bã thê lương trong cảnh bần hàn. Bỗng nghe có tiếng gõ cửa, thấy một người mặc y phục màu đen, khoảng 50-60 tuổi, tự giới thiệu mình là họ Trương, biết nhà ông có chuyện buồn khổ nên đặc biệt tìm đến để an ủi.

[Làm các việc thiện như thế mà cuối cùng phước thì không thấy tí nào, chỉ thấy họa. Thi thì không đỗ, 9 đứa con thì coi như là mất 8, còn mỗi một đứa ngẩn ngơ, vợ thì mù mà trong cái hoàn cảnh gọi là vô cùng nghèo nàn, bần hàn khốn khó. Thậm chí là cái đêm ấy để muốn cúng cho Táo Quân cũng không có lấy một, một chút gì để mà cúng cho Táo Quân cả.

Thì đây, như chúng ta vừa biết thì là “Từ năm hơn 40 tuổi, mỗi năm đến cuối tháng Chạp đều tự tay viết 1 tờ sớ trên giấy vàng kể lể than vãn về gia

cảnh của mình, cầu khẩn với thần Bếp xin truyền đạt lên Ngọc Đế, đã nhiều năm như vậy nhưng chẳng có kết quả gì”

Trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên các bạn cũng đã biết là chúng ta là trong thân có Tam Thi thần, rồi trên 2 vai chúng ta lại có 2 vị thần. Tất cả là cứ đều đến ngày gọi là Canh Thân thì đều lên trình với Ngọc Đế những cái tội lỗi của mình làm. Cái vị Tam Thi thần, cái vị đấy, tam là 3, vị ý đều không muốn cho mình thành tựu nên vị ý toàn vạch tội của mình thôi.

Vì sao ạ, vị ý biết là mình chết thì vị ý sẽ là cái người được hưởng cái đồ cúng.

Còn Táo thần là giám sát một gia đình. Phần trước nói Tam Thi thần là giám sát cá nhân chúng ta, còn đây là giám sát gia đình. Nhà của bạn hành thiện, hành ác họ đều biết rõ.

Táo thần cũng thế ạ, là cứ đến ngày cuối tháng thì lại lên. Cuối năm thì lại lên một lần nữa, **TẬP TỤC LÀ NGÀY 24 THÁNG CHẠP, TÁO THẦN SẼ THĂNG THIÊN** đi báo cáo việc thiện ác mà gia đình bạn đã tạo trong một năm này. Người hiện nay nói đây là mê tín, nên mỗi nhà cũng không cúng Táo thần. Không cúng Táo thần, Táo thần còn quản trong nhà bạn hay không vậy? Ông vẫn trông coi như xưa, tuyệt đối không phải nói bạn không cúng, thì ông sẽ không quản” (Câu này là tôi trích trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên giảng giải – Chủ giảng: Hòa Thượng Tịnh Không).

Thế cho nên ông là người học, ông biết như vậy cho nên ông mới cầu khẩn với thần Bếp xin chuyển đạt lên Ngọc Đế, đã nhiều năm như vậy nhưng chẳng có kết quả gì. Đó ạ!

Lại nói lại:]

Năm 47 tuổi, vào đêm giao thừa, ông đang ngồi trong nhà với đứa con gái và người vợ mù, cả nhà buồn bã thê lương trong cảnh bần hàn. Bỗng nghe có tiếng gõ cửa, thấy một người mặc y phục màu đen, vào khoảng 5-60 tuổi, tự giới thiệu mình là họ Trương, biết nhà ông có chuyện buồn khổ nên đặc biệt tìm đến để an ủi.

Thấy người khách có vẻ lạ thường nên ông thi lễ hết sức cung kính, *[bởi vì đây vốn là người có học rồi mà]*. Nhân khi trò chuyện liền kể với khách việc mình suốt đời đọc sách Thánh Hiền, làm thiện tích đức nhưng đến nay đường công danh chẳng được như ý, vợ con không trọn vẹn; Com ăn áo mặc còn chưa đủ, lại đã nhiều lần viết sớ nhờ thần Bếp trình lên Ngọc Đế nhưng không thấy kết quả;

[Bảy năm liền trình sớ nhé.]

Khách nói:

- Chuyện nhà ông tôi đã sớm biết từ lâu, tâm khí xấu ác của ông thật quá nặng nề, ông vốn chỉ biết chạy theo hư danh. Sớ ông viết trình lên chứa đầy những lời oán hận, xem thường Thượng đế. Tôi chỉ e là sự trừng phạt còn chưa dừng lại ở mức như hiện nay đâu.

*[Chúng ta đã học mãi rồi. Cái câu gọi là “**Hành hữu bất đắc, phản cầu chư kỷ**”, làm mà không được phải quay lại xét mình. Nhưng không, thấy không được bắt đầu oán trời, trách người, mắng gió, chửi mưa, và cuối cùng ông cho là Trời bất công nên 7 năm liền đều viết sớ muốn là kiện lên với Ngọc Đế.*

Tiếp tục:]

Du Đô hết sức kinh hãi thưa rằng:

- Tôi nghe nói trong chốn u minh, dù 1 điều thiện nhỏ cũng được ghi chép đủ, tôi phát nguyện làm việc thiện, kính cẩn giữ gìn theo khuôn pháp do Văn Xương Xã đề ra đã lâu, lẽ nào tất cả những việc ấy đều là chuộng danh thôi sao?

[Ngạc nhiên quá! Các bạn lưu ý vì giống chúng ta vô cùng, chúng ta không hề biết chúng ta sai.

Tiếp tục:]

Khách nói:

- Được, vậy hãy thử lấy 1 điều khuôn phép trong Văn Xương Xã của ông đề ra mà xét nhé.

Mục 3. Táo thần chỉ cho nguyên nhân làm lành gặp dữ

1. Nói giữ gìn, kính tiếc giấy có chữ viết nhưng chỉ là hình thức.

Nhóm nho sinh các ông cùng với những kẻ mà các ông giao thiệp hầu hết đều dùng giấy từ sách cũ để phết dán lên cửa sổ, bao gói đồ vật, thậm chí còn dùng để lau chùi bụi bặm trên bàn ghế, nhưng miệng thì luôn nói “chớ làm dơ bản giấy viết, chỉ nên đốt đi”.

Ông ngày nào cũng nhìn thấy những việc như vậy nhưng chẳng có 1 lời can ngăn răn nhắc, chỉ có thỉnh thoảng gấp vài mảnh giấy giữa đường thì nhặt về đốt, như vậy phỏng có ích gì chẳng?

Các ông giao thiệp hầu hết đều dùng giấy từ sách cũ để phết dán lên cửa sổ, bao gói đồ vật, thậm chí còn dùng để lau chùi bụi bặm trên bàn ghế nhưng miệng thì luôn nói “chớ làm dơ bản giấy viết, chỉ nên đốt đi”.

[Ngay ở nhà tôi khi tôi ấn tống kinh sách, các bạn phải hiểu tôi có 1 cái thùng riêng, giấy này là giấy bình thường mình vứt vào đây, nhưng riêng về giấy có kinh Phật bao giờ cũng có nắp tôi đặt hẩn hoi, và đến khi đầy thùng thì tôi đi hóa. Bởi vì đây là những cái tờ giấy mà in hồng, in thừa.]

Ông ngày nào cũng nhìn thấy những việc như vậy nhưng chẳng có 1 lời can ngăn răn nhắc, chỉ thỉnh thoảng gấp 1 vài mảnh giấy giữa đường thì nhặt về đốt, như vậy phỏng có ích gì chẳng?

[Tiếp tục:]

2. Về việc phóng sinh làm qua loa không thực tâm từ bi.

Lại nữa, trong nhóm Văn Xương Xã của ông, mỗi tháng đều làm phóng sinh, ông cũng chỉ làm qua loa, dựa vào người khác mà nên việc. Ví như những người khác không khởi thì ông cũng mê muội không làm, kỳ thật trong lòng ông chẳng có mấy may tâm niệm từ bi nào cả.

[Thế là làm theo người, người ta hô lên thì cũng làm gọi là làm cho nó vui, làm cho có hội có hè, nhưng trong tâm không phát nổi một niệm từ bi.]

Hơn nữa trong nhà ông các loại tôm, cua cũng thường bị đưa vào nấu nướng, lẽ nào chúng lại không phải là sinh mạng đó sao?

[Các bạn lưu ý câu này: Nếu chưa thể ăn trường chay được, thì các bạn phải để ý rằng không được sát hại các sinh mạng. Mà cái bếp của bạn, như Hòa thượng nói trong cái cuốn gọi là cô Đình Gia Lệ phỏng vấn gọi “Hãy yêu thương muôn loài” ấy, cái bếp của bạn ở đây sẽ trở thành một cái nghĩa địa và toàn bộ cái vong ấy họ sẽ đi theo họ ám bạn cho đến khi nào mà bắt đầu bạn yếu đi cái lập tức họ xâm nhập vào luôn. Cho nên nếu chưa thể ăn trường chay được, thì các bạn phải tuyệt đối không được sát sinh hại mạng, không có làm phước mãi cuối cùng chẳng thấy được cái gì cả.

Tiếp tục:]

3. Dùng lời lẽ xảo ngôn để che giấu lỗi lầm của mình

Mỗi khi có sai trái trong lời nói, ông lại dùng biện tài khéo léo danh, lợi khiến cho người nghe điên đảo tưởng xấu là tốt mà thán phục ông.

[Lần trước tôi có chia sẻ với các bạn là “tâm thường hay bao biện”, cho nên khi thấy 1 cái việc gì sai là tâm nó lại bao biện là ‘à, tại vì thế này, tại vì thế kia’, hoặc ‘mình làm như thế này để cho tốt thế này, tốt thế khác’ để bao biện cho cái sai của mình. Tôi đã chia sẻ với các bạn, các bạn có công nhận tôi đã chia sẻ câu đây không ạ? Vâng ạ!]

4. Tha hồ thị phi chê bai người khác

Khi ông mở miệng buông lời trong lòng đã tự biết đang làm tổn thương đức tốt, chỉ vì quen cái thói cũ nên trong lúc cùng bạn bè tụ tập chuyện phiếm cứ theo đà chê bai giễu cợt người khác không thể dừng lại được.

[Chúng ta đã học mãi, lời nói phải lợi ích người, lời nói phải không được gây thị phi, lời nói phải đoàn kết, lời nói phải không được gây bất hòa. Đã bao giờ bạn quán sát từng lời nói của bạn chưa? Hay là bạn cũng giống hệt Du

Tình Ý này? Tha hồ chê bai, giễu cợt, không thể dừng lại được, mặc dù biết điều này là tổn đức.

Tiếp tục:]

Miệng lưỡi như thế khiến quỷ thần phải nổi giận, việc xấu ác ở cõi âm ghi lại thật nhiều chẳng biết đến bao giờ mà kể hết.

5. Kiêu ngạo cho mình là đức hạnh

Vậy mà ông còn tự nhận là mình đức hạnh sâu dày, cho rằng mình chẳng dối lừa khinh rẻ ai sao? Lại cho rằng như vậy chẳng phải là khinh rẻ trời cao đố sao?

[Khởi lên 1 ý niệm là tất cả thiên địa quỷ thần biết hết cả, vậy mà cứ ‘thoải mái’ thì thôi rồi, mà không biết được rằng thế này là khinh rẻ trời, vì còn kiêu lên cả trời cơ mà!]

Đây có 1 điều mà về sau Hòa thượng nói phần sau này bởi vì ông ta đã từng học đạo Thánh hiền, cho nên khi nói cái ông ta quay đầu ngay, bởi vì trước ông ta không biết là ông ta không biết. Bây giờ thì ông ta biết rồi, ông ta đã biết ông ta ngu rồi. Vậy thì chỉ còn theo lời Táo Quân mà ông ta thực hiện thôi, thì ông ta chuyển được].

6. Tà dâm không phải không làm mà không có điều kiện để mà làm

Việc tà dâm tuy không xảy ra hành vi thực sự, nhưng ông thấy gái đẹp thì chăm chăm nhìn kỹ, tâm ý thì lăng xăng không còn tự chủ, chỉ là không gặp dịp thích hợp để hành sự đó mà thôi. Ông hãy tự xét lại mình trong những lúc ấy, liệu có làm được như Lỗ Nam Tử *[nhân vật được nhắc đến trong ‘Khổng Tử gia ngữ’ là 1 người nước Lỗ được khen ngợi là suốt đời không vướng vào chuyện tà dâm háo sắc, có thể đối mặt cùng trời đất quỷ thần.]*

Vậy ông xem liệu có làm được như Lỗ Nam Tử chẳng?

[Đó, các bạn lưu ý nhé. Cứ tự hào là tôi không tà dâm, nhưng mà đây Táo Quân nói là ông không có điều kiện, còn nhìn thấy gái thì mắt cũng chăm chăm lên rồi khởi cái ý mà tự nói rằng là ta suốt đời như Lỗ Nam Tử.]

Vậy mà dám nói suốt đời không vướng vào chuyện tà dâm háo sắc, có thể đối mặt với trời đất, quỷ thần như Lỗ Nam Tử xưa kia, quả là lời dối trá.

Đó là những khuôn phép do chính ông tự nguyện làm theo, được ghi thành quy củ điều luật của Văn Xương Xã mà còn như vậy, huống chi là những việc khác.

[Những việc đã tự ghi thành quy củ mà Táo thần chỉ ra cho thấy sai đó, nữa là những việc không ghi thành quy củ thì như thế nào?]

7. Khi ông ở một mình thường khởi tâm ác trùng trùng

Ông liên tục nhiều năm đốt sớ trình lên Thượng đế để kể lể sự tình. Thượng đế lệnh cho sứ giả là Nhật Du xem xét kỹ những việc thiện ác của ông làm qua nhiều năm, không thấy có việc thiện nào có thể ghi nhận. Chỉ thấy những khi ông ngồi một mình ở nơi khuất tất vắng vẻ thì toàn là những tâm niệm như sau: Tham lam, dâm dật, ganh ghét, hẹp hòi, nóng nảy, tự mãn, khinh người, nhớ việc đã qua, mong việc sắp đến, báo thù rửa hận chen nhau khởi lên trong lòng.

[Đấy, tôi phải tách ra thành từng ý để về sau bạn có thể tự quán chiếu được mình. Tham lam, dâm dật, ganh ghét, hẹp hòi, nóng nảy, tự mãn khinh người, nhớ việc đã qua, mong việc sắp đến, báo thù rửa hận chen nhau khởi lên trong lòng, nhiều đến mức không thể ghi chép hết].

Những việc xấu ác đủ loại khởi lên từ tâm ý như thế đã tích tụ gắn kết, kiên cố từ lâu, thần minh ghi chép đã nhiều. Trời giáng hình phạt ngày càng nặng, ông dù muốn tránh né tai họa còn không được thì dựa vào đâu mà đòi cầu hưởng phúc lành?

Ông Du Đô nghe qua như vậy hết sức kinh hoàng, sợ hãi khôn xiết, quỳ sụp xuống đất khóc lóc mà thưa rằng:

- Ngài đã biết rõ hết những sự việc trong cõi u minh, nhất định là có quan hệ với Tôn thần, cầu xin ngài ra tay cứu độ.

[Về sau Hòa thượng nói đây là cái thiện căn của ông ta, ông ta đã học đạo Thánh hiền vào cái thời đấy là cái thời mà phải học nhân quả, học đạo Thánh hiền nhiều. Còn như chúng ta, tí nữa Hòa Thượng nói như chúng ta thì bị như thế thì khùng lên, bị góp ý như thế thì khùng lên.]

Tiếp tục:]

Người khách họ Trương liền nói: “Ông là người đọc sách, hiểu rõ lẽ nghĩa, lại cũng biết hâm mộ điều lành, lấy đó làm vui, nhưng đang khi nghe người khác nói một điều thiện thì lại không thể khích lệ”.

[Đấy ạ, tôi đang nói về cái chuyện gọi là ‘Khuyến nhân vi thiện’ đấy ạ. Nghe người khác nói một điều thiện mình không thể khích lệ, không thể tán thán mà chỉ có chê bai, nên hôm nọ có chia sẻ cái bài ‘Làm việc thiện cũng rất là khó’ thì chúng ta phải hỗ trợ bảo vệ nhân tài.]

Người khác nói 1 lời thiện lại không thể khích lệ, thấy người khác làm 1 việc thiện thì không thể cổ vũ.

[Không giúp nội tài, ngoại tài thì thôi, nhưng cũng không khích lệ, cũng không cổ vũ.]

Tiếp tục:]

*Chỉ toàn phạm vào những điều lỗi lầm hư hỏng, hết thấy đều là do cội gốc **[bạn xem cội gốc gì nhé]** ‘Lòng tin chưa thật sâu vững, tâm tính từ lâu đã quen như vậy nên không thể tự xét lại’.*

[Đây là lòng tin hời hợt, và cái tập khí này, cái tâm tính này đã từ lâu rồi, quen như vậy nên không, không, không bao giờ tự quán chiếu lại mình xem sai ở chỗ nào. Học sách Thánh hiền mãi rồi nhưng không tự quán chiếu lại là ‘ừ, vậy thì mình sai ở chỗ nào so với sách Thánh hiền’. Cho nên kinh Vô Lượng Thọ đức Phật mới dạy là, bạn làm sao nhỉ? Bạn phải “đọc, tụng, thọ, trì”, vì người hiền nói.]

Tức là cái đầu tiên là bạn phải đọc đã, không thuộc lòng đây gọi là đọc, đến khi thuộc lòng hết cả rồi thì gọi là tụng, còn ‘trì’ là sau đó bạn nắm hoàn toàn trong tâm.

Tôi ví dụ hôm nọ tôi ngồi trên xe, vừa mới đến đây một cái tôi gặp bác gì mà anh của bác Vương ý, từ xa đi đến, đây, từ xa. Đáng nhẽ ra tôi ngồi trên xe tôi đi ngay, nhưng tôi bảo cư Cư sĩ ông mở cửa xe, để làm gì? “Thấy người già đang đi bộ, phải xuống ngựa phải xuống xe đến thăm hỏi, đợi người đi hơn trăm bước mới quay đi’.

Đê Tử Quy dạy như vậy ạ. Tôi xuống tôi đánh lễ bác. Hôm nay bác vừa đến một tí phóng sinh bác về rồi.

Cho nên cái ‘trì’ là bạn phải nắm giữ được trong lòng để mà bạn thực hiện được tất cả trong cuộc sống, đặc biệt là khẩu nghiệp. Lời nói phải lợi ích người, lời nói phải không tạo giao tranh bất hòa, lời nói phải không có thị phi. Bởi vì cái khẩu nghiệp này, Phật dạy trong kinh Vô Lượng Thọ là cái câu quan trọng nhất đối với chúng ta.

Trong kinh Vô Lượng Thọ, Phật dạy bạn, dạy các bạn như thế nào ạ?

- ✓ Cái đầu tiên là: Khéo giữ khẩu nghiệp không nói lỗi người.
- ✓ Cái thứ hai ạ? Khéo giữ thân nghiệp, bất sát luật nghi.
- ✓ Cái thứ ba mới là: khéo giữ ý nghiệp thanh tịnh vô nhiễm.

Thì cái khẩu nghiệp này này chúng ta hay mắc nhất, làm được một tí công đức trôi hết ra đây. Cho nên tại sao mà họa cứ đến đều đều, phước không thấy đâu.

Tiếp tục:]

Vì thế suốt cả đời khi nói một lời lành, làm một việc thiện chẳng qua chỉ là phô trương hư huyền, chưa từng có lời nào, việc nào là chân thật cả!

[Đấy ạ, cuối cùng thì Táo Quân kết luận đây: Tất cả chỉ là phô trương hư huyền, không từng có 1 lời nào là chân thật cả. Hết thấy mọi việc đã làm

đều là giả thiện. Nguyên nhân là làm hình thức mà không xuất phát từ nội tâm.]

Hơn nữa là tâm niệm xấu ác lại chất chứa tràn ngập trong lòng, tiếp nối nhau không ngừng sinh khởi. Như vậy mà mong muốn trời cho phước báu tốt lành thì khác nào mảnh đất gieo trồng đầy những gai góc lại mê muội mong thu hoạch được lúa tốt, chẳng phải là sai lầm lắm sao?

[Đấy ạ! Táo thần đã chỉ cho ông biết dù ông có làm được một số việc thiện nhưng đây chỉ là hình thức, còn nội tâm của ông vẫn là ác nên ông chỉ có gặp họa.]

Vâng ạ! Thời gian đã hết, bài chia sẻ của hôm nay chúng ta xin tạm dừng ở đây. Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện về Du Tịnh Ý gặp Táo thần, với nội dung “Táo thần dạy cho Du Đô cách tu thiện đúng”.

*Chúc bạn sang năm mới:
Tu hành dụng từ tâm
Phước sẽ tự tìm đến
Họa sẽ tự đi xa*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn!]
